

عنوان مقاله:

اثر آموزش بر جنبه های مختلف فقر در مناطق شهری و روستایی ایران

محل انتشار:

فصلنامه رفاه اجتماعی، دوره 12، شماره 46 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

Farhad Khodadad Kashi

Ebrahim Javidi

خلاصه مقاله:

مقدمه: عدم دسترسی به سطح معین و حداقل رفاه که از آن به عنوان فقر یاد می شود، پدیده ای جهانی است و در کشور ایران نیز به عنوان یک چالش اساسی مطرح می باشد. در ایران، هم در مجامع علمی و دانشگاهی و هم در حوزه اجرایی و سیاستگذاری شناخت اندازه فقر و مولفه های آن مورد توجه بوده و مبارزه با فقر در برنامه های پنج ساله مورد تاکید قرار گرفته است اما هنوز فقر به عنوان یک معضل اساسی مطرح می باشد. دانشمندان حوزه علوم اجتماعی و اقتصاد جهت کاهش فقر راه حل های مختلفی را پیشنهاد داده اند و سران کشورها در مجامع بین المللی متعهد به مبارزه با فقر شده اند. مبارزه با فقر مستلزم شناخت عوامل موثر بر فقر می باشد و در این ارتباط دانشمندان همچون سن، شولتز و بکر از آموزش و سرمایه گذاری در نیروی انسانی به عنوان راه حل موثر برای خروج از فقر یاد می کنند. در این مقاله در صدد ارزیابی تاثیر آموزش بر فقر در مناطق شهری و روستایی ایران می باشیم. روش: از آن جا که در صدد تشخیص تاثیر آموزش بر اندازه فقر در ایران می باشیم لذا روش تحقیق، به صورت توصیف تبیینی راهنمای ما در این پژوهش می باشد. در این مقاله با استفاده از داده های خام طرح آماری هزینه و درآمد خانوار مرکز آمار ایران، اثر سطح آموزش بر ابعاد مختلف فقر خانوارهای شهری و روستایی ایران مورد ارزیابی قرار می گیرد. برای پیشبرد برنامه پیش بینی شده در این تحقیق ابتدا خط فقر محاسبه می شود و سپس خانوارهای فقیر و غیر فقیر تفکیک می شوند. پس از شناسایی خانوارهای فقیر و غیر فقیر از مدل پروبیت برای ارزیابی کمی اثر متغیر آموزش و سایر متغیرها بر اندازه فقر استفاده می شود. یافته ها: نتایج حاصل از تخمین مدل پروبیت دلالت بر آن دارد که اثر آموزش بر جنبه های مختلف فقر (درآمد، مسکن و بهداشت) در مناطق شهری و روستایی معنادار بوده و با افزایش سطح آموزش و نسبت افراد دارای درآمد در خانوار، احتمال فقر درآمدی، فقر مسکن و فقر بهداشتی خانوارها کاهش می یابد. همچنین نتایج نشان می دهد احتمال فقیر بودن خانوارهای با سرپرست زن بیش تر از خانوارهای با سرپرست مرد می باشد. نتایج: با توجه به یافته های این مقاله ملاحظه می شود که دیدگاه های نظری در مورد آموزش و سرمایه انسانی با شرایط ایران سازگار می باشد و آموزش اثر کاهنده بر فقر دارد و در واقع با افزایش سطح آموزش، قابلیت های فرد و خانوار ایرانی ارتقاء می یابد و قدرت انطباق با شرایط و حل مشکلات افزایش می یابد. بر این اساس توسعه انواع آموزش و سرمایه گذاری در امر نیروی انسانی به ویژه از محل منابع دولتی قابل توصیه است و دولت می باید با ایجاد انگیزه، آحاد جامعه را به تراکم سرمایه انسانی تشویق کند.

کلمات کلیدی:

Income Poverty, Housing Poverty, Health Poverty, Probit Model, آموزش و مدل

پروبیت، فقر بهداشت، فقر درآمدی، فقر مسکن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1840536>

